

Svijet oko mene i u meni kada stavim matematičke naočale

Na početku sata Matematike, bez razmišljanja sam stavila matematičke naočale. Kad ih stavim, imam osjećaj da sam u skroz nekom drugom filmu.

Brojevi se neprekidno vrte oko mene kao djeca na vrtuljku. Kružnice i krugovi su toliko okrugli da me boli glava. Uz njih, kutovi lete na sve strane. Ima toliko geometrijskih likova i tijela da mi se u glavi sve izmiješalo i teško ih već raspoznajem. Između ponosne piramide i bahatog stošca ni ne vidim razliku. Svi listovi na stablima, postali su pravokutni trokuti. Jedva sam dočekala kraj sata Matematike.

„Zvvvvvr, zvvvvvr“ - zvonilo je.

Htjela sam skinuti matematičke naočale ali imala sam osjećaj kao da su mi zapele iza uha. Pokušavala sam ih skinuti silom, ali nije išlo. Očito su htjele ostati na meni. Na putu iz škole, svi su ljudi izgledali kao ravnala i šestari. Hodali su lijevo, pa desno, pa malo u krug. Sve ulične mačke su mijaukale brojeve. Mama je na stol stavila tanjur. Tvrdi da je to ukusno meso, ali ja vidim samo jednakostranične trokute. E sad, ili je mama šnicle mjerila i rezala trokutima i šestarom ili meni u glavi nisu sve na broju! Kad sam završila s obrokom, u sobi me čekala domaća zadaća. Rješavala sam ju cijelu vječnost! Čovjek bi pomislio da matematičke naočale nečemu služe, da ti pomognu kad zapneš sa zadatkom. Ali ne, nema šanse da išta šapnu! Nisam se mogla sjetiti niti jedne definicije. Kad sam mamu pozvala da mi pomogne, slegla je s ramenima i rekla da je ona svoju školu već završila i da joj se ne da opet crtati kružnice. Pozvala je tatu da mi se pridruži. Naravno, on se jedva digao s fotelje. Teško je uzdisao kad je vidio rubne točke kuta, kružnicu s radijusom, nepoznatu stranicu raznostraničnog trokuta i crveno obojanu hipotenuzu u mojoj bilježnici.

Nakon napisane zadaće, tata me odveo na odbojkašku utakmicu. Letjele su lopte kao kugle po zraku- točno iznad moje glave. Prijateljice iz odbojkaškog tima su me čudno gledale jer nisam mogla uhvatiti niti jednu loptu. Trener je zazviždao kraj. Spremila sam se i pokušala opet skinuti naočale. Nisam mogla, a ne znam u čemu je bio problem. Očito im se sviđa da ih nosim i „ponosno“ pokazujem. Ja sam se počela osjećati baš šik! Legla sam u krevet i brzo zaspala.

Ujutro su matematičke naočale nestale. Kako? Kada? Zašto? Na ta pitanja ni dan danas ne znam odgovor. Samo znam da mi jako nedostaju iako sam ih se htjela riješiti svom silom.

Livija Žnidarić, OŠ Nedelišće, PŠ Dunjkovec, 4.D

Mentorica: Dijana Fekonja Juras, mag.prim.educ.